

- 3) Ministra Komunikacji — w zakresie usług stacji obsługi pojazdów mechanicznych.

§ 2. Ustalenie ogólnych warunków lub wzorów umów, o których mowa w § 1, następuje w porozumieniu z ministrami nadzorującymi jednostki gospodarki uspołecznionej świadczące określone rodzaje usług dla ludności, a w zakresie usług stacji obsługi pojazdów mechanicznych także w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego oraz po uzgod-

nieniu z zainteresowanymi centralnymi związkami spółdzielczymi i Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 3. Zarządzenia ustalające ogólne warunki lub wzory umów podlegają ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

150

UCHWAŁA Nr 127 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 czerwca 1967 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie liczbowego składu prezydium rad narodowych.

Na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 29, poz. 172) Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwała, co następuje:

§ 1. § 1 ust. 1 pkt 6 uchwały nr 32 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1958 r. w sprawie liczbowego składu prezydium rad narodowych (Monitor Polski Nr 8, poz. 41) otrzymuje brzmienie:

„6) w skład prezydium gromadzkiej rady narodowej — przewodniczący gromadzkiej rady narodowej oraz członkowie prezydium w liczbie nie przekraczającej 5.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

151

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 maja 1967 r.

w sprawie komisowej sprzedaży samochodów.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 187 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 września 1961 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów regulujących obrót rynkowy samochodami osobowymi i częściami zamiennymi oraz o gospodarowaniu ogumieniem (Monitor Polski Nr 80, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu przedsiębiorstwa handlowe zgrupowane w Centrali Techniczno-Handlowej „Motozbyt”, zwane dalej „Motozbytem”, mogą się podejmować komisowej sprzedaży:

- 1) samochodów osobowych oraz samochodów ciężarowych należących do jednostek gospodarki uspołecznionej, jeżeli przepisy o postępowaniu ze zbędnymi pojazdami samochodowymi zezwalają na komisową sprzedaż tych samochodów,
- 2) samochodów należących do osób fizycznych i osób prawnych gospodarki nie uspołecznionej.

2. Komisowej sprzedaży samochodów, na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu, mogą się podejmować również inne uspołecznione jednostki handlowe po uzyskaniu zezwolenia Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 2. Nie mogą być przyjmowane do sprzedaży komisowej samochody od cudzoziemców dewizowych.

§ 3. 1. Punkty sprzedaży komisowej prowadzą książki komisowe służące do rejestrowania obrotu komisowego samochodami.

2. Samochód przyjęty do sprzedaży powinien być zaopatrzony w wywieszkę z uwidocznieniem ceny sprzedaży, marki pojazdu i pozycji książki komisowej, pod którą samochód został wpisany.

§ 4. 1. Przyjęcie samochodu do sprzedaży komisowej odbywa się na podstawie umowy komisowej.

2. Komisant przesyła 1 egzemplarz umowy komisowej do wiadomości powiatowej (miejskiej) komendy Milicji Obywatelskiej właściwej ze względu na siedzibę komisanta.

§ 5. 1. Centrala Techniczno-Handlowa „Motozbyt” wyda za zgodą Ministra Handlu Wewnętrznego instrukcję dotyczącą przyjmowania do sprzedaży komisowej i sprzedaży samochodów, w której ustali wzór książki komisowej.

2. Książka komisowa powinna posiadać w szczególności rubryki zawierające nazwę, siedzibę lub imię, nazwisko i adres komitenta oraz markę i numer rejestracyjny samochodu.

3. Książki komisowe, karty książki oraz druki umów komisowej i sprzedaży powinny być ponumerowane. Książka powinna być przesznurowana i opieczętowana. Książki i druki umów stanowią druki ścisłego zarachowania.

4. Zapisy w książce komisowej powinny być dokonywane na podstawie obowiązującej dokumentacji handlowej w dniu jej sporządzenia.

5. Dokumenty, o których mowa w ust. 4, powinny być sporządzone równocześnie z dokonywanymi czynnościami związanymi z obrotem komisowym.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 16 czerwca 1962 r. w sprawie komisowej sprzedaży samochodów (Monitor Polski Nr 52, poz. 254).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. E. Kołodziej

152

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 30 maja 1967 r.

w sprawie szerokości stref ochronnych ustanawianych dla ochrony powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 kwietnia 1966 r. o ochronie powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem (Dz. U. Nr 14, poz. 87) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1967 r. w sprawie stref ochronnych ustanawianych dla ochrony powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem (Dz. U. Nr 15, poz. 66) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakłady wydalające substancje (wyziewy) zanieczyszczające powietrze atmosferyczne zalicza się w zależności od rodzaju produkcji do jednej z pięciu klas, dla których szerokość strefy ochronnej wynosi:

1) klasa I	—	1000 m,
2) klasa II	—	500 m,
3) klasa III	—	300 m,
4) klasa IV	—	100 m,
5) klasa V	—	50 m.

2. Szerokość strefy ochronnej mierzy się w linii prostej od źródła zanieczyszczenia.

§ 2. Podział zakładów wydalających substancje (wyziewy) zanieczyszczające powietrze atmosferyczne według klas określonych w § 1 ustala załącznik do zarządzenia.

§ 3. 1. Szerokość strefy ochronnej, inną niż określona w § 1 ust. 1, ustala się dla poszczególnych zakładów wymienionych w załączniku do zarządzenia w wypadkach uzasadnionych:

- 1) miejscowymi warunkami klimatycznymi i topograficznymi,
- 2) wielkością stężeń substancji lub wyziewów oraz rozmiarami ich rozprzestrzeniania się,
- 3) stosowaną technologią,
- 4) urządzeniami oczyszczającymi zakładu.

2. Dla zakładów nie określonych w załączniku do zarządzenia oraz dla kompleksów zakładów, będących zbiorczym źródłem zanieczyszczenia powietrza atmosferycznego, szerokość strefy ochronnej ustala się, biorąc pod uwagę rodzaj ich produkcji oraz warunki określone w ust. 1.

3. Dla zakładów rzemieślniczych i usługowych zaliczonych do jednej z klas (§ 2) można, w zależności od stosowanej technologii, ustalić szerokość strefy ochronnej przewidzianą dla klasy o jeden stopień niższej, a w razie zaliczenia tych zakładów do klasy IV lub V — odstąpić od ustanowienia strefy ochronnej.

§ 4. Ustalenia szerokości strefy według zasad określonych w § 3 dokonuje się w trybie ustalonym w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1967 r. w sprawie stref ochronnych ustanawianych dla ochrony powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem (Dz. U. Nr 15, poz. 66).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej:

J. Grochulski

Załącznik do zarządzenia Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej z dnia 30 maja 1967 r. (poz. 152).

PODZIAŁ ZAKŁADÓW WEDŁUG KLAS

1. Produkcja chemiczna.

Klasa I — szerokość strefy ochronnej 1.000 m.

1. Produkcja nawozów sztucznych i azotowych w postaci azotanów.
2. Produkcja kwasu azotowego oraz innych kwasów, przy których otrzymywaniu występują tlenki azotu.
3. Produkcja półfabrykatów przemysłu barwników anilinowych szeregu eterowego i benzenowego; zakład o ogólnej zdolności produkcyjnej powyżej 1.000 t na rok.
4. Produkcja półfabrykatów szeregu naftalenowego i antracenowego; zakład o ogólnej zdolności produkcyjnej powyżej 2.000 t na rok.

5. Produkcja celulozy i półcelulozy metodą jedno- lub dwusiarczynową, z przygotowywaniem warzelnych rozтворów metodą spalania siarki lub innych materiałów zawierających siarkę.
6. Produkcja gazu świetlnego, wodnego i generatorowego w ilości powyżej 50.000 N m³/godz.
7. Produkcja wodorotlenku sodowego (sody żrącej) metodą elektrolityczną.
8. Produkcja karbidu.
9. Produkcja sztucznego włókna metodą wiskozową i folii wiskozowej.
10. Przeróbka chemiczna smoły.
11. Produkcja arsenu i jego związków nieorganicznych.
12. Produkcja lekkich węglowodorów parafinowych w ilości powyżej 5.000 m³/godz.